

Številka 7.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Smešne pesmi.

Poje Miau.

I.

Zastonj jaz oblegam to tvoje srce,
Nobena se reč ga ne prime,
Puščice od njega vse proč odlete,
A moje, a moje boli me.

Ti smeješ poredno se meni v obraz,
Ker mene ne moreš umeti;
To tebi gotovo le v kratek je čas,
Ko vidiš tako me trpeti.

Le smejay še dalje poredno mi se,
Dokler mi srce ne zakrknje,
In tvoje pa kakemu sitnežu še
V nastavljenе kremplje ne zdrkne.

Takrat pa se bodem jaz tebi smejal,
A ti se boš milo jokala;
Plačilo za ure ti bodem dajal,
Ko si mi v obraz se smejala.

II.

Le glej skoz okno me tako
In smejay se poredno,
Neumno res imam glavo,
Ker mimo hodim vedno.

Pa to neumno bom glavo
Predelati dal malo,
In potlej, deklet ti ljubo,
Ne boš se več smejala.

Pod okno tvoje bom prišel
In škant prinesel s sabo
In cvilil bom, kakor zbesnel
Na ulici pod tabo.

In srd ti velel bode tvoj,
Da dobro me obliješ,
Da misli hudomušne koj
Z butice meni zmiješ.

Potem pa mimo nikdar več
Ne bo me pot peljala,
In ti skoz okno se nikdar
Ne boš mi več smejala.

III.

Zašumel je okrogli ples
In tebe vzel s sabó;
Vse se vrti, molče slonim
Tam v kocu jaz samó.

Za tabo zre oko molče.
A ti se le vrtiš,
Ne gledaš, s kom, čemu? — samo
Da plesu zadostiš.

Ko pa te mimo plesni duh
Pripelje, posmehljiv
Zadene pogled iz oči
Me tvojih porogljiv.

Potem pa smeješ se ves čas,
Po podu krog plešoč,
Da mene je pograbil srd
In sem se zmuzal proč.

A drugi dan pa majhene
Kot krt imaš oči,
Zaspani glavi tvoji več
Smejati mar se ni.

Steo. 8 Ronfiscuana.

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C—t—č.

(Dalje.)

VIII.

ilo je popoldné, kmalu po kosilu.

V sobi poleg kuhinje hodil je Dolnik brzimi koraki gori in doli, sedaj žvižgaje, sedaj zopet glasno mrmraje. Stopal je tako trdo, da so mu kar dlele pokale pod nogama. Hišni ljudje so dobro vedeli, da so tista brza hoja, tisto žvižganje in glasno mrmranje verni oznanovatelji bližajoče se hude ure. V sobo prišedša dekla Mica, zapazivša ta zla znamenja na Dolnikove hiše obnebj, pobrala je hitro krožnike z mize, — tu sta namreč Dolnik in njega hči navadno obedovala — ozrla se nagloma in le od stranij po rohnečem gospodarji svojem in zginila. Zmuznila je tako tiho in hitro iz sobe, da on niti zapazil ni, kdaj. Vrnivša se v kuhinjo je pa rekla mlajši svoji koleginja, pomenljivo šepetaje: »Kaj pa imajo danes gospod, taki so, da jih še nisem videla tacih — kar strah me je, pogledati jih.« Še ni dobro izgovorila, pa sta začuli Dolnika stentorski glas: Mica! Mici pa, toliko da ji ni padla velika skleda iz rok, tako se je prestrašila; kar okamenela je. »Sveti križ božji, pa ne da bi z mano kaj imel!« zajecjlala je. Strah njen ni bil povsem neosnovan: imela je marsikaj na vesti, kar je bilo v očeh gospodarja huda pregreha. Trepajočim srcem šla je v sobo, da sliši njegova povelja.

»Pojdi in poklič mi Ljudmilo, takoj naj pride k meni!«

Mici odvalil se je kamen od srca. »Aha, torej nad gospodičine glavo vsula se bode danes toča« — mrmrala je odhajajoča dekla. Če bi pa bila vedela, da je ona s svojim nikdar mirujočim jezikom v prvi vrsti zakrivila burni prizor mej očetom in hčerjo — ovadivši Ivanovo in Ljudmilino tajnost in tako izročivši tržkim klepetuljam ostro orožje, da so se mogle znositi nad blagim dekletom — gotovo bi jo bila malo vest pekla. Mica ni bila slabega srca, le primolčala je težko, če je kaj vedela.

Povod gospoda Dolnika razjarjenosti ste gotovo že vsi uganili: tržke klepetulje so vestno in točno izvršile svoj sklep — vedel je vse — ne vse, ampak stokrat več, nego je bilo. Že istina sama, da se je drznil ubogi učitelj pogled svoj dvigniti do hčere njegove, bi ga bila razjarila — ker se mu je pa vsa stvar podtaknila na videzno sočutni in blagohotni način, v resnici pa tako zlobno zasukano in dvoumno opisano — o prepovedanih potih, nesramnosti, nočnih sestankih — da bi bilo vzburilo tudi vsakega družega, razsodnejšega in ne tako oblastnega in domišljavega, nego je bil Ljudmilin oče — ni čudo, da je Dolnik kar besnel.

Ljudmila je vstopila.

»Kaj velite oče?« — vprašala je smehljajočim licem in nič hudega sluteča. A uzrša njegovo nagubaščeno čelo, na katerem sta se črtali strast in jeza, zapazivša grde poglede, švigajoče iz velikih njegovih vrtečih se očij, prestrašila se je prav hudo.

»Kaj da velim?! No, kmalu boš čula!« —

»Za božjo voljo, kaj pa imate?« — vprašala ga je v rastočem strahu.

»Kaj da imam? Nu, jaz imam hčer, katera ni vredna, da nosi spoštovano moje ime. Vedel sem sicer, da so otroci nehvaležni, a da more otrok z nogama teptati, kar je očetu najsvetejše, čast rodbinsko, tega vender ne bi bil mislil.«

»Oče, prosim vas, izjavite se jasneje, tu mora biti kako nesporazumljenje« — prosila ga je z milodonečim glasom.

»Hinavka! Vrabci na strehi čivkajo o sramoti tvoji in moji in ti mi še govoriš o nesporazumljenji. O, kje so bile moje oči!«

Revica v nedolžnosti svoji niti sedaj ni slutila česa jo dolžé.

»Bili so časi« — nadaljeval je — »ko sem v nespametnosti svoji mislil in trdno upal, da mi bode jedina hči v veselje, ponos mojemu imenu, in verna pospešiteljica veljave hiše moje. Sedaj vem, kako sem se varal!«

To povekšanje »veljave« mislil si je vrli mož tako, da bi mu pripeljala prav, prav bogatega zeta v hišo, naj bi že sicer bil tak ali tak.

»Oče, prosim vas, kakor se Boga prosi, povejte mi vender, česa me dolže!«

»Kaj imaš ti s tistim učiteljskim nemaničem« — zarohnel je nad njo in loputnil s težko svojo nogo ob tla, da se je vse potreslo.

Sedaj je vedela. Oče so toraj zvedeli o ljubezni njeni. Rudečica ji je zalila obraz, vest ta jo je tako presenetila, da v deviški svoji sramožljivosti, v prvem trenutku ni mogla ničesa odgovoriti. On pa, videč zadrego njeno, bil je o krivdi njeni prepričan.

»Torej je res, je res!« — vskliknil je.

»Kaj da imam ž njim? Občujem prijazno ž njim, in to z izrečnim dovoljenjem vašim.«

»Da, da, prokleta tista ura, ko sem v to privolil, Na cesto, kakor psa, naj bi bil postopača sunil, ko je prvokrat prestopil prag moje hiše!«

V trpkem bolesti krčila se ji je duša, ko je čula tako govoriti o možu, katerega se je oklenila blaga duša njena in kojemu je posvetila srce svoje, čustva svoja, ljubezen svojo. Vedno jasno je bilo obzorje, ki se je dosle razpenjalo nad mladostnimi njenimi leti, obzorje to ji je kar na mah otemnelo. In solze so se ji vdrle, jokati je jela, da bi se bila morala kamenu smiliti. A čim dalje je jokala, tem divji postajal je oče nje: solze njene, mislil je, so najglasnejši dokaz, da ljudje resnico govore. Roki na hrbtu križem držeč, kričal je: »Čakaj, čakaj, jaz ti bom že pokazal!«

Zdajci jo pa prime za roko in potegne k sebi s tako silo, da bi bila kmalu, opotekaje se, padla.

»Zdaj pa hočem vse vedeti, vse! In če mi ne poveš resnice, ti razbijem glavo!«

»Povedati vam hočem vse!« vskliknila je.

»Da čujemo!«

»Nikdar nisem zanemarila dolžnosti do vas, nikdar nisem prestopila onih mej — glas ji je bil sedaj vznepen — ki so strogo predčrtane poštemu dekletu, nikdar ni mi bil namen, varati vas. Da, ljubim ga, ker sem prepričana, da je moje ljubezni tudi vreden. O priložnem času stopil bode tudi pred vas, kakor se možu-poštenjaku spodobi. Oče, prosim vas — in takrat je zdrsnila na kolena — odpustite mi, če sem Vas kdaj žalila, osrečite hčer svojo, dovolite, po čemur hrepeni srce njeno!«

Revica, misleča, da ga bo s prošnjami in solzami omehčila, vlivala je le olje v ogenj. On se je namreč prav za trdno nadejal slovesne in svete obljube Ljudmiline, da se hoče odslej vestno ravnati po njega volji in se ogibati tistega učiteljskega »nemaniča«; ta nada uplivala je toliko na duševno njegovo razpoloženje,

da je kolikor toliko brzdal jezo in strast svojo. Sedaj pa, ko mu je brez okolišen in ovinkov vse povedala in vrh tega še prosila njegovega dovoljenja — in to je bilo po njegovem mnenju skrajna drznost — razljutil se je do cela: jeza njegova dosegla je vrhunec svoj. Spozabil se je bil toliko, da je že dvignil težko svojo roko . . . in izvršil bi bil svoj namen, da se niso v istem trenutku odprla sobna vrata: teta Terezija, čuvša krik, pritekla je gledat, kaj neki je. Stopivšej v sobo bilo ji je takoj jasno — Ljudmila je še vedno klečala — da se je moralo kaj posebnega prigoditi.

»Za božjo voljo, kaj pa se godi tu?!« — vskliknila je vsa preplašena in zasopljena. Ni ji bilo treba dolgo čakati na odgovor: ploha vsula se je takoj tudi nad njo, češ, da je ona vsega kriva, ker ni zadostno nadzorovala Ljudmile.

»Menil sem — hropel je — da čuvaš nad vsakim korakom lehkomišljenega dekleta, ti si pa kar slepo dopustila, da je hodila, kolikor in kakor ji je bilo le drago, po prepovedanih potih, kakor kaka —.«

Ni je še izrekel grde psovke in že se je situacija do cela spremenila: Ljudmila, pred malo trenotki še jokajoča, koprneča in proseča, planila je kvišku in se vzpela, kakor obstreljena zver. Psovka zadela jo je v globino duše njene.

»Oče, še enkrat bodi vam povedano, da vest moja je čista, kakor zlato. Dolžnosti do vas, do rodbine svoje in do svoje časti bile so mi vsekdar svete, te dolžnosti izpolnovala sem — ta zavest me tolaži v tej britki uri — do denašnjega dne vestno in natančno. Dobro so mi znane meje, ki jih je predčrtala pošteni ženski javna morala.« —

Govorila je energično. Pokazala je, kaj zmore ženska — bodisi najpohlevnejša — ako se čuti zadeto na najobčutljivejšem mestu: na svoji ženski časti. Eneržiža njena ni ostala brez utisa; prizor ta moral ga je poučiti, da je na krivem poti. Zato je pa spregovoril dokaj prijaznejše:

»Rad sem te vedno imel, jedinka moja si. Bodočnost tvoja mi je pri srci. Pozabiti hočem vse, kar je bilo, le obljubi mi, da se hočeš odsle ogibati tistega človeka, ki ti je — Bog sam vedi kako — glavo zmešal.«

»Da, oče, tudi temu vašemu povelju hočem se ukloniti, ogibala se ga bodem. Nečem, da bi mi očitali nepokornost. Da bi ga pa ne ljubila — oče odpustite mi, jaz ne morem drugače! — to pa ne zahtevajte od mene, ker je nemogoče!«

Način, kakor je govorila besede te, kazal je odločnost in železno voljo. To ga je pa zopet razkačilo.

„In jaz prisežem pri možki svoji časti, da ti hočem izbiti iz glave — to mi bodi glavna naloga od danes naprej — trmo to. Poučiti te hočem, kako je otroku spoštovati roditelje svoje. Ne pričakuj usmiljenja, ženske solze, kakor veš — jokala je zopet — ne napravijo utisa náme.“

Nastal je molk. Dolnik premerjal je sobo s svojimi koraki. Ustopivši se zopet prednjo uprl je oster svoj pogled vanjo. Ona pa je povabila oči k tlom, v duši njeni vihral je hud boj. Po nekoliko trenutkih bil je njen sklep storjen. Dvignila je zopet pogled svoj, vprašaje očeta:

„Ali je to zadnja vaša beseda?“

»Zadnja!«

(Konec prihodnjité.)

Ljubezen greje.

Romaj v prvič zasijal je
Solnčni svit gorko,
Židu pesnik Jošt prodal je
Zimsko suknjico.

A pomlad je goljufiva,
Mráz povrne se,
Zemljo zopet sneg pokriva, —
Jošt, kako ti je?

Zimska suknja več ne greje
Tvojih ti kosti, —
Kak ledeno sapa veje, —
Li te ne mraza?

„Naj ledeno sapa veje,
Saj sem lirik jaz,
V srcu me ljubezen greje,
Nikdar ni mi mraz!“

V.

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

(Dalje.)

Ravno Minerva pri mizi sedela in kavo je pila,
Ko je mogočni vladar v sobo boginje prišel.
Vstane boginja takoj, spodobno pozdravi vladarja,
Kralja neba in zemlje, kateri pred njo je zdaj stal,
Jupiter reče tako, Minervi, ki čaka povelja:
„Tukaj sinoči je bil v moji dvorani Hefajst,
Malo sva se veselila in vino presladko sva pila.
Mislim, da tudi že veš, da mi je spolnil ukaz,
Peljal tatu je na Kavkaz in ondi pribil ga je dobro.
Včeraj nazaj je prišel spehan in truden zelo.
Takož ukažem, naj Juno prinese mu vina na mizo,
Malo preveč ga je pil. Ko se domov je podal,
Lonc je revež razbil, kjer Juno imela vodo je.
Ona ne gre zdaj po njo, prosim te, ali greš ti?“
„Precej, gospod, to sorim!“ mu reče boginja Minerva.
Oče poda se domov, boginja pa po vodo. —
Kmalu Junona je s Hebo pripravila tečen zajutrek.
Čakala že je težko Juno, kraljica neba,

Da bi bogovi prišli in srečo ji k godu vošili,
Mizo pregrne lepo, stole pripravi okrog.

X.

Ko je zapustil Vulkan velike dvorane Olimpa,
Šel je naravnost domov, v Etne prostore temne.
Kakor je mislil poprej, to bilo je tudi v resnici,
Nihče ni delal več strel, leno počival je vsak.
Ogenj je še plapolal, železo se v njem je topilo,
Pili so vino, žganje, pušili zraven tobak.
Glasno smejali so se in burke so vganjali razne.
»Kmalu Vulkan bo prišel, stavl bi svojo glavo!«
Rekel je stari Ciklop, ki delal je strele najboljše,
„Stavim, da kmalu bo tu, hitro na delo tedaj,
Reči potem nam ne sme, da samo lenobo smo pasli!«
„Bog ve, kje biva Vulkan, kam ga je peljal Merkur,
Kaj mu je večni vladar v visokem Olimpu naročil?“
Vprašal je drugi Ciklop, vina je čašo izpil.

(Dalje prihodnjité.)

Slabo vino.

Gost, prišedši v gostilno, reče krčmarici:

»Pri vas imate pa še slabše vino, nego pri nas vodo.«

Krčmarica: »Kako je to?«

Gost: »Tako, ker me danes po vašem vinu zelo glava boli, kar se mi še po naši vodi nikdar ni pripetilo.« G.

Otroško srce.

Babica vpraša malega vnuka: »Kaj bi ti storil, ko bi bila midva sama na polji in bi prišel volk?«

»Mej tem, ko bi volk tebe žrl, bi jaz pobegnil,« odvrne deček.

Pred prazniki.

Paralizin.

Komičen prizor. — Spisal Vinko Lapajne.

(Konec.)

Da nas vojaki stanejo ogromne svote, znano je vsakemu. Tudi temu se lahko pride v okom. Vojaki naj se paralizujejo in shranijo po deset in več v zaboje. Kadar je vojska, osnaži se vojake prahu in pajčevine in se jih deparalizuje. Istotako lahko se vsaka nepotrebna stvar paralizuje, bodisi taščo ali tasta ali kacega družega nepotrebnege jezičnega človeka. Slovani bi kaj lahko prišli na krmilo, ko bi nam sovražne Nemčurje paralizovali in jih zagreblji za nekoliko stoletij ali pa celo za vselej pod grivo.

Mislím, slavna gospoda, da sem teorijo in porabo iznajdbe svoje dovelj jasno dokazal; hočem pa tudi takoj praktično eksperimentovati, če me bo slavna gospoda v tem podpirala. Najprvo prosím uljudno gospodično Y., da bi bila tako prijazna in med paralizovanjem zaigrala žalostinko iz opere »O baron«.

Nadalje prosím uljudno pet do šest gospodov, da bi se blagovolili vvesti k mojej mizi. (Gospodje se vsedejo k mizi, igralka igra na klavirji kako žalostinko. Opmniti moram, da je sledeči prizor jako komičen,

a poudarjati moram, da mora predstavljatelj sporazumeti se pred paralizovanjem z gospodo in vsakemu odrediti nalogo svojo. Tako mora n. pr. jednemu paralizovanemu gospodu utekniti kako svečo v usta, drugemu žemljo, tretjega paralizuje baš ko hoče piti itd. Ko so vsi gospodje paralizovani, kratek odmolk.) Slavna gospoda, kakor ste uvideli, je eksperiment sijajno izpal. Lehko bi gospode več stoletij pustil v tem položaji, a hočem biti milostljiv. Blagovolite, gospodična, zaigrati »polko«. Med tem bodem gospodo tukaj zopet spravil v »status quo ante«. (Gospica zaigra »polko«, govornik vzame gospodom »bombaž« zopet iz ušes, kateri ožive.)

Slavna gospoda! zahvaljujem se vam za pozornost in naklonjenost, katero ste blagovolili izkazati iznajdbi moji. Ostali paralizin izpijem v dokaz, da je neškodljiv, na zdravje vseh navzočih.

Ko bi kdo med slavno gospodo jutri vsled preobilo vžitega vinca dobil »mačka« (lamentatio felis), pripravljen sem ga takoj paralizovati »ohne Berufsstörung«.

Na svidenje!

Prosvetitelj.

Moderno pismo.

„Odpustite, gospod, da si upam, Vas prositi za blagovoljno dovoljenje, Vas najuljudneje vprašati, ali bi bili tako dobrotljivi in mi dopustili, da si jemljem prostost, Vas prositi, da bi se Vam smel najponižneje približati in Vam najudaneje svojo najsrčnejšo željo izreči, da bi mi bilo mogočc, pokazati Vam, kako neizrečeno me veseli, da me je zadela velikanska sreča, katera mi pripravlja največje veselje, zatrditi Vam, da mi ni mogoče s praznimi besedami svoja čutila izraziti, katera mi napolnujejo srce z veselim upom na Vašo dobrotljivost in prepričanje, kako globoko čutim srečo, da smem imeti čast, prištevati se z najodličnejšim spoštovanjem Vašim najponižnejšim slugom V. Z.

Ne povemo!

Mati gre s svojimi otročiči na božjo pot. Domu vračajoč se stopi med potjo v krčmo ter pogosti tu svoje otroke in jim zažuga, naj tega nikar ne povejo očetu. Otroci, stopivši na domač prag, zakriče: „Oče, jedli smo bel kruh, meso, pili vino in kar so si usta želela; pa vam tega ne povemo!“

Po dnevnem redu.

Domač učitelj imel je navado, da je svojemu gojencu vsako jutro na listič zapisal, kar ima čez dan izvršiti. Pri nekež zabavi pa se učitelj prav pošteno opije. Domu grede s svojim gojencem se zvrne v cestni jarek in kliče gojenca, naj bi mu pomagal vstati.

„Gospod učitelj!“ odvrne mu deček, „počakajte nekoliko, da grem domu pogledat na listič, ali ste mi zjutraj tudi to napisali, da naj vam pomagam iz jarka.“

Zlate resnice.

Ni zlobnejšega sovražnika, nego je bivši prijatelj.

Za trpečim hiti trpljenje.

Ne skušaj družih prehiteti, da se ne izpodtakneš ter padeš.

Ako si imovit, zavaruj se na smrt; kajti tako si pridobiš družbo, katera ti bode iz srca želela učkati visoko starost.

Ljubezen je nebó. Varuj se toraj ljubezni, da ne prideš prezgodaj v nebó.

Ne jezi se nikdar, ako pa že mora biti jeza, jezi rajši druge.

V sodu prebivati, kakor Diogen, ni prijetno; pač pa poleg polnega soda.

Kdor ti o revščini toži, prosi ga podpore; kdor se hvali, da je imovit, pomagaj mu ti.

Kdor išče, ta najde.

Nekdo vpraša staro devico: „Zakaj postanejo neporočene ženske stoprav po tridesetem letu tako bogoljubne?“

Stara devica: „Zato, da se zahvaljujejo Bogu, ker jih je obvaroval vraga v moški podobi.“

Saj poznam očeta!

Učitelj: »Tinče! misli si na priliko, da tvoj oče kupijo suktnjo za petdeset goldinarjev tako, da jo plačajo v petih obrokih po deset goldinarjev na mesec; koliko bodo še dolžni po treh mesecih?«

Tinče: »Petdeset goldinarjev.«

Učitelj: »Kakó to? Ali res ne znaš niti prvih pravil računstva?«

Tinče: »Že mogoče, ali svojega očeta poznam dobro.«

Piano — pijano.

Učitelj igranja na glasoviru opozarja večkrat zaporedoma, naj igra »piano«; učenec pa, kateri tega izraza ni razumel, mu odvrne:

»Oprostite, gospod učitelj, tega pa že ne morem, kajti danes vina še videl nisem.«

Pogovor.

A.: »Kam nas Lahi najraje stavijo?«

B.: »Pod noge.«

A.: »Ni res, ker tega ne morejo, ampak v svojo lahonsko »vrečo« ali pa v židovsko-lahonsko »karjolo«.

Žaba in žabice.

Paglavci, hoteč staro ženico dražiti, jo poprašajo: »Kako je kaj, žabja mati?«

»Dobro, otročiči moji, odvrne jim stara.«

Posojilo.

Nekdo je iskal z oglasi po časopisih posojilo, ker se pa dolgo ni nihče oglasil, da bi mu upal, bil je jako žalosten in potrtn. Neko noč, baš iz najslajšega spanja, pa ga vzbudi trkanje na duri.

»Kdo je?« vpraša nekoliko preplašen.

»Ne iščete li vi posojilo?« oglašil se pred vrati. Naglo skoči siromak s postelje in hiti odpirat.

»Dober večer!« reče prišlec, »vi iščete posojilo?«

»Da«, odvrne veselo prvi in mane zaspane oči.

»In jaz sem tisti, ki pridem povedat, da vam z najboljšo voljo — ne morem posoditi,« reče mu smeje se zlobnež ter jo naglo popiha.

Na zdravje.

Priletna gospa je poslala po zdravnika, ki je takoj prišel, a videč, da je gospa popolnoma zdrava, zapisal jej je neko malenkost in odšel. Jedva pride domov, ko prihiti zopet strežaj ponj, ter ga prosi, naj se nemudoma poda k gospej. Ko zopet obišče namišljeno bolnico, vpraša ga oplašena:

»Kaj pravite, gospod doktor, na to, da sem po vašem odhodu morala trikrat kihnuti?«

»Hm!« odvrne zdravnik nejevoljen, »na to ne rečem navadno družega, kakor: na zdravje, na zdravje, na zdravje!« vzame klobuk ter odide.

V šoli.

Učitelj: »Čujte, otroci, danes vam hočem povedati neko zagonetko in kdor mi jo prav reši, dobi desetico: Kadar si mlad, tedaj si želiš, kadar pa imaš, rad bi se iznebil?«

Učenec: »Jaz pa vem, gospod učitelj!«

Učitelj: »Povej mi toraj, Peter!«

Učenec: »To je — žena!«

Učitelj: »Nekoliko imaš prav, ni popolnoma napačno, vjema se tudi; — toda jaz sem pa mislil — starost!«

Elizondska deklica.

A.: »Kam pa greš?«

B.: »V gledališče grem; slišal bi rad »Deklico Elizondsko.«

A.: »Ali je lepa?«

B.: »Krasna!«

A.: »Koliko pa ima dote?«

Starinska plošča.

Priobčil: J. Kóvašič.

Ta plošča nam bržkone neko rimsko stoletno (sec) svečanost na čast najvišjemu bogu Jupitru (Iove ali Love), tu se je menda nekaj od ene črke iz kamna izkrhnilo, ali pa je bila črka I slabo napravljena) predstavlja. Da so že takrat nekateri ljudje na svetke malo porajtali, to nam kaže eden prvih Rimljanov, namreč Cezar, kateri je ravno isti dan blizu neke vasi (pag) oral (aro). Po dovršenem delu počivajočega in se z mlekom krepčajočega nam predstavlja plošča. Radi oskrunjenja tega velikega svetka, se je Jupiter jezil in začel tako grmeti (tonas), da so Cezarji od samega strahu kosti (os) trepetale. Sužnji Cezarjevi so se za njega bali, zato zgrabi eden istih staro podedovano (dos) togo in beži svojemu gospodu naproti, da se zamore ta, ako bi začelo deževati, vrniti (redi).

Dobiček.

Bogatina, ki je bil pa tako skop, da ni še nikdar nikogar povabil na obed, obišče nekoč nek veseljak baš med obedom, za kar ga prosi odpusčenja:

„Oprostite, hotel sem Vam nekaj nasvetovati, kar bi vam neslo tisoč goldinarjev dobička; a vas motim med obedom.“

„O, prosim, prosim! Prisedite in obedujte z menoj; po obedu pa mi lahko svetujete, kar vam drago,“ vabi ga uljudno skopuh, kar pa mu ni bilo treba ponavljati, kajti veseljak je že sedel pri mizi ter slastno vžival razne jedi in dobro pijačo.

Po obedu se podasta skupaj v stransko sobo, kjer ga vpraša radovedno skopuh:

„Toraj, kaj mi mislite svetovati?“

„Nimate li hčerke, katerej ste namenili deset tisoč goldinarjev dote?“

„Da!“

„Dajte jo toraj meni za ženo, kajti jaz jo vzamem tudi, ako jej daste samo devet tisoč; tako imate lahko tisoč goldinarjev dobička!“

Rešitev zagonetk v 6. številki:

Berači, ker vsakega ogovore.

Ker pojo kar z lista.

Kilometer: Hvala! Srčni pozdrav! -- Dotična kavarna je še za lansko zadnje četrletje na dolgu, zato list ustavljen. P. n. g. A. Z. v Gorici: Jednako gradivo dobro doide. Blagovolite se večkrat oglasiti. — P. n. g. A. P. v Voloski: Prejeli, hvala! O priliki priobčimo.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 glđ. 20 kr., pol leta 1 glđ. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 glđ., pol leta 1 glđ. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 glđ. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni« Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.